

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr.
a treia-oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază
Nimeri singurate la 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la
„Prăvălia industriilor române din Sibiu” (Strada Cisnădiei Nr. 27).

„Direcțiunea nouă.”

Sunt vre-o șase luni de când scandalurile și discordiile în sinul partidului național au început și s'au succedat din interval în interval. Șase luni de zile conspiratorii anti-autonomiști și anti-agitatori Slavici—Brote n'au încetat un moment de a alimenta focul vrajbei și al neîncrederii în sinul partidului național; de a provoca disensiuni; de a căuta să mistifice lumea; de a colporta minciuni și calomnii și astfel de a zădărnici sistematic ori-ce concentrare și de a face imposibilă ori-ce acțiune politică în fața orgiilor, ce se prepară în tabăra adversă. Nu mai rămăsese om ne bănuit în partidul național.

Era o operă de distrugere sistematică; era o pornire, neînțeleasă până la un punct, de a discredită pe unii și de a compromite pe alții din cei, ce eșisera din temnițe.

Pentru-ce?

Pentru-ca în locul membrilor din comitetul național să se substituie dl Eugen Brote, un om, care în viața sa nu ținea la principiul autonomist al programului național, decât pentru-ca să nu-și înstrăineze amicii politici. Chiar în cartea sa, — care în fond nu e, decât o reproducție de documente istorice, și o traducție de legi ungurești, de discursuri, deși poartă titlul pompos de „Memoriu politic” — dl Brote vorbește de autonomia Transilvaniei, face istorie, și ce istorie, dar se ferește ca de foc de a face politică pe această temă, de a arăta necesitatea actuală de autonomie, de a motiva din punct de vedere românesc, legitimitatea măcar istorică a pretențiunii noastre la autonomie. Nimic! O sarbădă compilație pseudo-istorică, fără ca dl Eugen Brote să găsească un singur cuvânt, fie de a se angagia pe sine pentru această pretențiune, fie de a motiva politicește acest punct principiar din programul național.

Nimic!

Astfel acest „onorabil” politician, care, întocmai ca demnul sau magistru Slavici, duse o campanie violentă pe tema „trădării”, în contra moderaților, n'a fost, în fond, nici-odată, om de principii politice, ci de principii tactice.

Atitudinea sa față de moderați era și este: să-i compromită în fața poporului, pentru-ca tot el cu vechea gardă tribunistă să le ocupe rolul lor.

Până și cartea dlui Brote n'a fost idee a sa, — i-s-a recomandat să o facă pentru-ca să se orbească pe naivii, care nu prea știu deosebii între cantitatea de hârtie tipărită și între valoarea reală.

Slavă Domnului, moderatul Dr. Diaconovich a scos 10 volume despre chestiunea națională („Romanische Revue”), și cu toate acestea, tot n'a scăpat de a fi timbrat „trădător” din partea „oculte tribuniste”.

Nu mai cel-ce știe hipocrisia rafinată din atitudinea politică a dlui Brote față de amicii săi politici va înțelege, cum i-a putut succeda să le inspire „încredere”.

Să ai fariseismul de a face pe anti-moderatul „din princip”, când tu nu ești adversarul lor, decât din neînsemnătoare chestiuni de tactică și nu ai altă convingere politică, decât tocmai pe care o au ei; să amăgești o seamă de oameni de bună credință, să-i duci la luptă în contra tuturor grupurilor noastre politice; să cauți apoi să-i organizezi și să-i conjuri, ca să nu facă ceva fără învoirea ta, și toate acestea: pentru-ca să-ți surprinzi cu o „direcțiune nouă” în afară de programul național, jertfând cu desăvîrșire baza autonomistă a luptei noastre și inaugurând o eră de „pace”, de moderațiune, de indulgență a Maghiarilor: în vederea unei

reformă a legii electorale, — eată „principiile” „politice” ale domnului Brote & Comp.

Avem mai multe grupulețe de Români, cari au declarat franc, că după a lor convingere noi ar trebui să renunțăm la punctul prim din programul național.

Aceste grupări s'au folosit de felurite mijloace pentru-ca, fie să ne influențeze pe noi, fie să câștige ele situația hotărâtoare în partid, ca apoi să-l determine la o schimbare a programului în sens oportunistic.

Știm, că aceste stăruințe nu au isbutit.

Știm, că Maghiarilor li-ar fi venit foarte bine la socoteală în trecut și li-ar veni și mai bine acum, dacă li-ar succeda să dovedească la anumite locuri, că Româniilor nu mai pomenesc de autonomie.

Maghiarii și-au schimbat tactica. Și-au schimbat-o și anumite cercuri politice din București. Acestea din urmă nu s'au ocupat de noi nici-odată până mai acum 2—3 ani, când acțiunile noastre politice începuseră să arunce valuri-valuri de dificultăți pentru guvernul unguresc.

Aceste cercuri politice din București au înțeles ce importanță ar avea un om politic din România, dacă i-ar succeda a da garanții guvernului unguresc despre putința sa de a contribui la înțelegerea agitațiunilor în Transilvania.

De aci începe o eră de discursuri naționale în România, de aci începe însă și vasalitatea politică a domnului Brote.

Se știa la Budapesta și se știa și în București, că numai prin oameni, cari s'au distins în războiul publicistic împotriva moderaților, și cari au deci deservita încredere a poporului s'ar pute face de Unguri mult dorita transformare a partidului național, în partid moderat, care să renunțe la autonomia și să renunțe și la „agitațiuni” superioare pentru liniștea patriotismului maghiarilor, dar superioare, în fond, și pentru acei oameni politici din București, cari până pe la 1893 nici grije nu ne aveau.

Eată rolul, dar și sfârșitul, vechilor „tribuniști de baștină”, „obosiți” de atâtea isprăviri, ce ei (!) ar fi pus la cale de pe la 1891 încoace.

Se îneca într-o mocirlă cu un program național redus la o speranță de o reformă electorală!

Nu e nici o mirare. Oamenii acestia n'au știut nici-odată ce vor.

În loc să studieze serios chestiunea națională în organica ei înălțare de o mulțime de alte chestiuni, ca s'o înțeleagă și să ajungă ei însuși la o vedere limpede în situația în care ne găsim, ei umblau să ne convingă, că trebuie să ne dăm liniștea de a ne păstra „reputațiunea” de oameni „blânzi” și „răbdători” și de a stăruia înainte în tradiția politicii Șaguniene, căci unicul nostru program, steaua conducătoare a politicii noastre nu poate fi, decât o zicătoare latinească, zisă și rezisă: „Flere possem, sed juvare non!”

Ah, dar faceau paradă cu —

„Viena!” Ei!

Voiu ilustra cu altă ocazie totală lor desorientare chiar în chestiuni de tactică, pentru moment voiu da o singură probă despre valoarea „principiului” lor: „Viena”.

Când cu deputațiunea românească la Viena, locurile competente ne îndrumau să cerem, pentru audiență, o recomandare dela — guvernul din Budapesta!

În comitet erau discuții animate dar acela, care se încălzise mai mult pentru acest sfat, „diplomatic” — era — dl Eugen Brote, care stăruia, ca numai decât să plece cineva dintre noi la Budapesta, să ceară învoirea guvernului maghiar!

Se înțelege, că n'a plecat nime!

Sunt aceeași oameni!

Fără idei, fără principii, fără convingțiuni și fără nici o orientare oamenii acestia trebuiau în cele din urmă să-și dea arama pe față, să ni-se înfățișeze în reala lor figură de: băcani în politica națională și de oameni capabili de ori-ce intrigi, pentru-ca în cele din urmă să învidieze „gloria” politică a celor mai repudiați dintre moderații noștri!

Nu mai așa se explică, cum oamenii acestia, cari vr'o zece ani comiteau politică națională după adagiul popular:

Pică pară mătăia!

În gura lui Nădădeață, făceau din când în când ochi galeși spre „Viena”, pentru-ca într-o bună-dimineată să se trezească în tovărășie națională cu August Munteanu!

Ce mai mândrețe de comisii de pacificare! Numai Moldovan Gergely mai lipsește, ca tovărășia să ne dea gata împacății și îndulciții!

Și se nu-i zici „direcțiunea nouă” în „situațiunea schimbată...”

Aurel C. Popovici.

Dela frați la frați. La 18 Martie senatul italian a hotărât să trimită o adresă de mulțumită parlamentului român, care și-a exprimat regretele față de Italia pentru înfrângerile suferite în Africa.

O propunere în sensul acesta s'a făcut și în camera italiană.

Dominiul forței brutale. Președintele clubului liberal, bar. Podmaniczky Frigyes, a declarat deunăzi într-o vorbire ținută la club:

„E trist, dar trebuie să o mărturisim, că legea nu dă cetățeanului singuratec, modru sigur de a se scuti și apără, dacă vrea să rămână între marginile cinstei și bune cuviințe și nu vrea să exerce forță”. Căvințele acestea se refer la afacerile așa numite „de onoare”. Ele se pot însă aplica la stăruirile noastre peste tot. Apropos de această declarațiune „Bud. Hurlap” scrie:

„Trist, dar adevărat... Cetățeanul, dacă vrea să rămână cuvințios și cinstit nu se poate apăra cu legea, căci aceasta nu-i dă scut sigur față cu forța brută. În Ungaria lipsește tocmai aceea ce liberalii numesc stat de drept.”

„Pe terenul dreptului privat, al celui penal, și al celui politic puterea executivă a statului în locul siguranței ilegale reprezintă mai mult forța brută.”

„Legile cele avem nicieile nu acuiră drepturi cetățeanului, ci mai mult puterile statului.”

Prețioase mărturisiri, și vin curând după sârbarea „zilei de libertate!”

Declarațiunea părintelui Lucaciu.

Publicăm la alt loc al ziarului o scrisoare, prin care, în sfârșit, se declară și părintele Lucaciu. Ori-cât de lungă, scrisoarea aceasta are numai două părți principale: o scusă și o acusă, sau mai bine zis o condamnare. S'usa se referă la ținuta în decursul crizei a părintelui Lucaciu. În partea aceasta noi vedem o revenire — de care ne bucurăm. Modul însă cum se face revenirea, mărturisim că nu ne satisface. Încolo, nu vrem să preocupăm judecata marelui public; ... valeat quantum valere potest.

Condamnarea însă, ce o face părintele Lucaciu „ideii politice” (?) a dlui Brote ni-se pare peste măsură crutătoare, și nu știm pentru ce.

Repeșim, de faptul revenirii ne bucurăm, și numai un lucru dorim, ca bucuria noastră a tuturor, să poată fi deplină și neturburată, spre binele cauzei însăși.

Circularul episcopului Szabó.

Ni-se scrie: În nrul 48 al „Tribunei” s'a comunicat circularul episcopului Szabó către preoții diecezei sale, în care „din împregiurarea știrii din locul competent” reflectează,

ca să se ferească a lua parte la ori-ce „mișcăminte”, cari ar avea urmare clătinarea încrederii ș. c. l. La acestea se face observarea:

„Un lucru am vrea să știm, cari sunt acele mișcăminte și ce a fost privilegiul acestui circular fără rost”? Cine are dorul a primi un răspuns autentic, să citească articolul apărut în nrul 2 din a. c., tot în „Tribuna”, sub titlul: „Un rescript ministerial”, din acela pe deplin își poate satisface curiozității sale, și deodată poate face și distingere între păstorul adevărat și între cel năimtit.

Dosarul Manifestului.

2. Recursul dlui Dr. I. Rațiu.

(Urmare).

II. Dar, dacă făptuirea de sub acuză ar și pute fi considerată din punctul de vedere al ordinațiunilor ministeriale, dărmate de altcum în considerația legalității, la cari ordinațiuni se provoacă prima instanță, e fără îndoială, că lipsește substractul atât subiectiv cât și cel obiectiv chiar și din punctul de vedere al ordinațiunilor, ori-și-cât de gravaminoase sunt ele prin suspendarea volnică a libertății principale a organizației de partid, care de altcum e condiționată de însăși constituțiunea parlamentară.

Anume, ordinațiunea ministerială de sub nrul 321—1894 printr-o ficțiune de interpretare a legii, care interpretare e ne mai pomenită în state constituționale și care la noi lovește în §-ul 104 din legea electorală: ca-și-când partidele s'ar pute organiza numai pentru durată alegerilor, — a calificat partidul politic național român, care s'a organizat la 1881 și de atunci netimpedat a funcționat publice pe lângă controla guvernului, ba până la repășirea cunoscută a generalului de eternă memorie Traian Doda, a fost în parte reprezentat și în parlament prin deputați — de reuniune, și ca atare i-a oprit activitatea, dar totodată declară în rescriptul transmis mie prin comitele-suprem sub nr. 71—1894 că: „conducătorilor le stă în voe a continua activitatea reuniunii lor cu vre-un scop, care nu lovește în lege”, în cazul acesta însă ar trebui să substearnă un proiect de statute, prin care să indice scopul și mijloacele.

Ministrul de interne însă, prin ordinațiunea sa, dată sub nr. 1488 din 1894, cu provocare la ordinațiunea numită mai sus, oprind de nou partidul național român, înstituie o nouă transgresiune unică în felul său.

Ori-e opinie ar avea cineva despre cuprinsul acestor ordinațiuni, presupunând, că nu a perit din el și cea din urmă rămășiță a simțului pentru libertate și garanțiile ei, atâtă e sigur, că în acelea nu e și nu poate fi statutorie nici urmărirea productelor de presă, nici posibilitatea, ca curentele de idei cuprinse în acelea să fie pedepsite prin puterea executivă polițienască.

Anume din oprirea partidului național român ca reuniune nici-decum nu urmează, că nu ar fi iertat să te declari prin presă în sprijinul partidului național român și al programului său, și că doară o atare declarațiune ar constitui transgresiune, tocmai pentru-ca guvernul n'are drept a crea transgresiuni de presă și pentru-ca aceasta nici n'a cutezat să o facă în ordinațiunile din chestiune, ear' din aceasta urmează de sine, că într-un articol de ziar nu se poate descoperi transgresiunea oprirei activității partidului național român.

Dacă ar avea loc opiniunea contrară, atunci întreagă presa română, „Tribuna”, „Gazeta Transilvaniei”, „Dreptatea” și celelalte foi, cari toate declară de al seu programul partidului național român și numai pentru declarațiunea aceasta ar pute fi duse, prin redactorii și editorii lor, la poliție, pentru cuprinsul articolelor, cari neconștient accentuează susținerea neștirbită a programului, ceea-ce dacă până acum nu s'a întâmplat și nici în viitor nu se poate întâmpla fără declararea stării de asediu și fără despoierea judecătoarelor de cercul lor de competență printr-o lovitură de stat, — e o dovadă evidentă, că ordinațiunile ministeriale din chestiune, nici prin litera nici prin spiritul lor nu se refer la cuprinsul productelor de presă. Dar' chiar și când această interpretare ar pute fi oare-

cum octroata dispoziției guvernului e fără ori-ce îndoială, că declarațiunea dată de cei șapte condamnați în procesul Memorandului, adevărat nu de toți condamnații și nu în numele partidului național român, care declarațiune în ultima sa analiză spune numai atâtă, că țin neclintiți la programul român dela 1881, pe care delegații alegătorilor români doresc să-l realizeze pe cale legală și constituțională, — nici-decum nu poate fi calificată de activitatea nici a partidului național român, nici a comitetului central electoral ales de acela.

Spre ilustrarea acestora e îndestulitor faptul, că în Manifestul încredințat fac declarațiuni politice șapte dintre cei condamnați în procesul Memorandului, ear' nu partidul național român și nu comitetul acela. Comitetul acesta are adevărat 25 membri, ear' semnatarii nu vorbesc în numele acestuia, căci doară nu toți membrii comitetului au fost condamnați în procesul Memorandului, prin urmare aceasta nu poate fi considerată ca fapt al comitetului, fiindcă cei șapte semnatari nu se declară nici în numele celuiia nici din încredințarea celuiia și astfel în declarațiunea aceasta nu se poate introduce prin nici un fel de interpretare: „Eine Bethätigung der rumänischen National-Partei”. Aceasta e numai faptul exclusiv al celor condamnați în procesul Memorandului, ba încă nici nu al tuturor, ci numai al celor șapte dintre aceia și astfel sofisma primei instanțe, că Manifestul acesta ar însemna activitatea comitetului executiv, nu poate persista în fața criticii obiective.

Prin urmare e evidentă lipsa de substract obiectiv, chiar și din punctul de vedere al ordinațiunilor ministeriale și tocmai de aceea dispozițiunile lor nu pot fi aplicate nici asupra făpturii, nici asupra făptuitorilor din acuză.

Concluziunea aceasta rămâne în valoare cu atât mai virtos, pentru-că și dacă transgresiunea circumscrisă, per incommensum, în ordinațiunea ministerială din chestiune, ar dori cineva să o întrebuițeze spre a urmări tipăritura intitulată „Manifest” și dacă în acele s'ar și pute descoperi o acțiune a comitetului executiv și atunci e foarte evident din însăși ordinațiunea, că nu a fost oprită activitatea comitetului, ci numai cea a partidului, ca pretinsă reuniune; mai mult, i-s-a susținut dreptul de a-și continua activitatea și anumit de a pregăti și subterne statute, ceea-ce ar fi curat absurd, dacă ar pute avea loc opinia, că comitetul ar sta și el sub puterea obligatoare a ordinațiunii, care oprește ori-ce fel de activitate.

Așa cred, că pentru pricepătorii de drept după cele expuse, lipsa de substract al fapturii din acuză este evidentă și nu mai are lipsă de explicări.

(Va urma).

Din parlamentul maghiar.

Sedința din 18 l. c.

Vorbirile de încheiere asupra legii de filoxera se continuă, ear' vorbind fiește-care propunător în detalii, chestiunea ia erăși dimensiuni. În sedința proximă se va încheia discuția specială și se va proceda la budgetul ministrului de hovezi; sedința a decurs astfel:

Szederkényi Ferencz își motivează din nou propunerea, adăugând ca interesul poporului reclamă impetuos restituirea proiectului comisiei financiare spre modificare și prelucrare în felul acela, ca creditul să fie urcat la 2 milioane fl., din cari se poată fi preparată atâtă viță, câtă să se poată gratuit distribui poporului lipsit.

În sensul propunerii sale vorbește și deputatul Eötvös Károly.

Ministrul Darányi reflectează membrilor din opoziție cari au atacat proiectul, și le impută zelul de a ataca guvernul și în chestiuni comune ce stau afară de interese de partid.

Dacă este ceva de cores în proiect, nu urmează ca el să fie respins cu desăvîrșire. Promite, că va îndrepta ce este de îndreptat; va satisface dorinței lui Bolgár, de a se îngriji de exercierarea cu rigoare a legii despre falsificarea vinurilor, se va născu la ridicarea cultura de poame în țeară, după-cum a cerut-o Jókay,

După o scurtă polemie între Eötvös, preșident, Szederkényi și Andreassky, — proiectul se pune la vot și se primește ca basă la desbaterea specială, respingându-se toate propunerile opoziției.

La primele puncte din desbaterea specială iau parte Eötvös și Issekutz, în sensul propunerilor făcute de ei.

Din România.

Societatea geografică română. Luni seara, 16 Martie, societatea geografică a ținut o ședință publică, în sala senatului.

Asistau: M. S. Regele, principele Ferdinand, mai toți foștii și actualii miniștri și un public numeros.

După d. Gion, care a dezvoltat planul operei la care lucrează asupra Bucureștilor în trecut și prezent, a luat cuvântul d. inginer Alimăneșteanu, care a vorbit despre sondajele făcute până la 700 m. adâncime pe Bărăgan, pentru a găsi ape artesiane. D. Alimăneșteanu, după ce a arătat cât de hazardate și cât de puțin întemeiate pe știință au fost părerile acelor care se opuneau la aceste sondajii, pe motiv, că în țeara noastră nu pot exista ape artesiane, după ce a arătat cât de ridicole și cât de copilăroase sînt opiniunile emise în această privință de biroul nostru geologic de sub conducerea dlui Grigore Ștefănescu, a trecut la expunerea sondajilor ce s'au făcut în Bărăgan și a rezultatelor ce ele au dat.

Însoțit de numeroase plauze și tablouri, d. Alimăneșteanu, după ce a arătat starea geologică a pământului nostru, și după ce a explicat, într-un mod admirabil, teoria apelor artesiane, a descris, strat cu strat, terenurile pe unde sonda a trecut până la o adâncime de 700 metri, a arătat fosilele ce s'au găsit și cum la 340 metri a dat de o cantitate mare de apă, care a avut o forță de ascensiune până la 16 metri în jos de suprafață.

D. Alimăneșteanu e convins, că continuând aceste sondajii, ar trebui să se găsească ape artesiane, cari să se ridice până la 1 metru sau 2 deasupra pământului.

Terminând, d-sa a arătat importanța mare științifică și economică pentru țeara noastră de a se continua aceste sondajii pe mai multe puncte, și a exprimat speranța, că societatea geografică, în frunte cu M. S. Regele, conștienți de utilitatea lor, va stăruia să se realizeze.

Conferențiarul a fost frenetic aplaudat, și M. S. Regele i-a făgăduit că va stăruia, ca aceste lucrări atât de importante pentru țeară să se continue.

Un dock plutitor. Secțiunile camerei au admis proiectul de lege prin care ministerul lucrărilor publice este autorizat să construiască cât mai urgent, în portul Galați, un dock plutitor spre a servi la repararea bastimentelor.

Pentru construirea acestui dock plutitor se va acorda ministerului de lucrări publice un credit de un milion lei, care se va plăti din fondul porturilor dunărene, luându-se această sumă, prin analogie, dela fondurile porturilor fiecărui județ în proporțiune cu venitul lor.

Președintele Academiei-Române

Vineri, 13 Martie, a fost ședință publică, la Academia-Română, în care dl Ioan Kalenderu a felicitat în numele colegilor sei, în termeni foarte călduroși și înaltează unui număr public, pe dl Nicolae Kretzulescu, președintele Academiei, care a împlinit 84 ani de vîrstă. Dl Kretzulescu, foarte emoționat, a mulțumit dlui Kalenderu, zicînd, că e fericit că i-a fost dat să trăiască pentru a vedea Țeara-Românească transformată așa de mult în bine.

Deale armatei române. Dl general Budișteanu, ministrul de războiu, a depus pe biroul camerei un proiect de lege, ca din clasa anului 1897 să se cheme sub drapel un număr de 21.000 tineri pentru unitățile exclusiv permanente, batalioanele și escadroanele permanente, cadrele permanente ale batalioanelor și escadroanelor cu schimbul, precum și cadrele permanente ale batalioanelor de miliții; un număr de 2.215 tineri pentru călărași cu schimbul, precum și un număr de 382 tineri pentru flotilă.

Restul tinerilor înscrșiși, reducându-se dispensații, se va vîrși în trupa cu schimbul a regimentelor de infanterie, chemându-se după rîndul sorțului.

Declarațiunea parintelui Dr. Vasile Lucaciu.

Primum spre publicare următoarea scrisoare:

Onorată Redacțiune,

Provocat fiind pe cale publică și privată să es din reserva, ce mi-am impus, în aceste zile, și până la o lămurire mai amplă și mai detaliată, dacă va fi lipsă, declar următoarele:

1. Credeu meu politic este programul național dela 1881.

Spiritul și direcțiunea lucrării mele politice, sînt rezoluțiunile conferențelor naționale, și enunțatiunile politice ale comitetului național.

În acest spirit, pe această bază am scris am vorbit, am lucrat pururea.

Nici o literă, nici o vorbă, nici o faptă nu am, care să nu fie inspirată de acest credeu, de această linie de conduită.

2. Ținuta mea în stîlul comitetului național a fost și este determinată tot numai de aceste sentimente.

Apelez la toți colegii mei din comitet, la toți, fără de excepțiune, să spună, dacă vorbele, scrisorile mele, ținuta mea, n'au fost conduse toate, de cea mai scrupuloasă preocupățiune, cu programul național neatins să se conserveze, și direcțiunea noastră politică să nu poată fi nici măcar bănuită?

Nu spuneam eu cu stăruință, să nu se facă isprăvuri, cari pot fi interpretate, cu drept cu nedrept, ca o slăbire în acțiunea rezoluță, ce cu tot dreptul așteaptă națiunea dela noi, ca o tendință spre schimbarea direcțiunii noastre politice?

Îl rog în special pe dl Dr. Rațiu, să spună, ca președintele comitetului, dacă în 2 Febr. a. c. nu-i ziceam, sfîșiat de durere, că nu mă pot alătura la acțiuni, cari se explică în detrimentul programului, a direcțiunii politice, a solidarității noastre naționale? și să spună dacă nu mă chină impregiurarea, că situația încurcată ne face imposibilă o acțiune sistematică, cum ar cere marelui interes al cauzei noastre naționale?

Zile de gele, de adîncă durere a fost pentru mine timpul acesta, în care m'am văzut osândit la nelucrare.

Chestia materială a „Institutului Tipografic” pentru mine n'a fost nici-odată chestie capitală. Rezolvărea ei a fost pururea în mâinile noastre. Nu-mi arog nimic, dar adevărul lucrurilor pretinde, ca colegii mei din comitet să spună, ce parte am avut în rezolvarea acestei chestiuni.

Pe mine m'au preocupat și mă preocupă fondul politic al chestiunii, și eu am stăruit, ca această parte să se lămurească, ca să-mi fie posibilă concluderea. O serie de acțiuni mari politice pretinde dela noi conștiința națională, fidelitatea către Tron și patriotismul nostru luminat: și acum ca nici-odată, putem să lucrăm cu speranță în izbândă.

3. În 27 Decembrie 1895 au trecut trei ani, de când eu n'am putut lucra sistematic, împreună cu tovarășii mei.

Eliberat pe puțină vreme, în 1894, cu sănătatea sdrcinată, în primăvara anului 1894, prima mea preocupare a fost a mă orienta asupra situațiunii, în vederea marelui eveniment, cu procesul Memorandului.

Am văzut, că lucrul de căpetenie este regularea poziției noastre față de partidele politice din România.

Ce am prestat în privința aceasta, ce ținută am dovedit: mărturisesc enunțatiunile comitetului național din Aprilie 1894, și punctul nu de mult citat în „Tribuna” în chestia partidelor, precum l-am redactat eu cu dl Dr. Rațiu, și pot mărturisii dl Dimitrie Sturdza și dl Nicu Filipescu, care și de atunci cu plăcere și-au adus aminte de acele „momente sublime”, când pertractam eu această cauză de interes capital, cu toți factorii competenți. Dl Iuliu Coroianu era de față și avea rolul seu în chestie, chestie foarte delicată.

Ear' în chestia organizării procesului pentru Memorand, nu pot să uite stăruințele mele frații colegi din comitet, precum unii tineri, din Viena: Al. Vajda-Voevod și Iuliu Anca; din Budapesta: Elie Dăianu și Iuliu Maniu; din Cluj: E. Pop, (cu un coleg al seu al cărui nume îmi scapă, vă rog să-l însemnați, decă d-voastră vă aduceți aminte).

Nu e bine, ca acestea să se deie uitării că eu tot acela sînt, care am fost atunci, în forță, cu adăosul, că azi sînt mai rezoluț pentru continuarea luptei de rezistență și de independență națională.

Avem și amintiri dureroase din această epocă clasică a luptelor noastre, desgre cari în modul cel mai competent ar pute să vorbească amicul meu, domnul Iuliu Coroianu.

Și cui îi vine în minte, că eu astăzi aș pute veni în contradicție cu lucrarea mea de mai înainte, aș părăsi terenul de luptă, la a cămîi întărire cu atîta devotament și entu-

siasm am lucrat cu întreg comitetul național și tot așa aș dori să pot lucra și astăzi.

4. După eliberarea noastră din temniță am făcut pașii cunoșcuți în Budapesta, cu scop de a înainta mulțumita noastră omagială Maiestății Sale Preaferășului nostru Monarch, pentru actul suveran de eliberare.

Toată națiunea a fost surprinsă de pașii nostri și o agitațiune febrilă a cuprins toate inimile: toți amicii și toți dușmanii nostri se întrebau, ce facem noi, ce sens are demersul nostru, ce scopuri urmărim?

Se vede din epistolele ultime ale dlui A. C. Popovici, că și frații nostri din București erau consternați și comentau natura și scopul demersurilor noastre. Cei mai buni amici ai nostri clătinau din cap, ear' adversarii personali și politici își făceau tot felul de combinațiuni în contul nostru.

Și lucrul în sine ce era? Un pes foarte bine chibzuit, o procedură politică de maturitate și serioasă bărbătească, ne-am creat o situație, în care noi eram centrul, și am fost în poziție de a pipăi pulsul politicii și toate dispozițiunile cercurilor guvernamentale din Ungaria.

Procedura noastră a fost corectă, și o puteam folosi foarte potrivit, pentru constatarea superiorității noastre politice, pentru o diagnoză adevărată a stărilor publice din regatul Ungariei, și mai presus de toate pentru accentuarea direcțiunii noastre politice, care singură e în stare a constitui pentru patria noastră temelia existenței pacifice și a dezvoltării ei normale în viitor.

Programul nostru național era ajuns la o înaltă covoșitoare pentru cei zăpăciți, cuceritoare pentru adversarii, zdrobitoare pentru dușmanii libertății popoarelor, plină de mândrie pentru partidul nostru național și mai ales pentru cei mai rezoluți luptători ai cauzei mari și sfinte.

Inspirat de această situațiune favorabilă, am redactat un „Manifest către națiunea română”, l-am prezentat preșidentului, s'au comunicat cu membrii prezenți în Budapesta, însă publicarea s'au amînat, până-cînd toți membrii eliberați vor pute fi prezenți, și vor iscăli Manifestul.

Ea am stăruit, vîzînd încordarea și ferebrea spiritelor, să iscălim noi doi, președintele și eu, în numele membrilor eliberați Manifestul, avînd împuternicire dela cei prezenți și putînd cere împuternicirea necesară dela cei absenți, numai să nu se amîne lucrul, căci națiunea a toată așteaptă, pretindînd la muriri.

Stăruința mea însă n'au ajuns la scopul dorit, și așa nu ne-am împlinit o datorință impusă atunci de situațiune, și nu s'au dat nici-odată la muriri din parte competentă, și urmarea a fost, că în mijlocul frământărilor din zilele trecute, s'au reîmprespătat bănuiele peste bănuiele, până la „neul causal”. Toate acestea puteau, și trebuiau să fie înlăturate, cu o pășire și explicațiune competentă, la timpul seu.

Am plecat la Roma, simțînd în inima mea golul, ce rămîne din cauză, că nu am publicat Manifestul, care a rămas între scrisorile mele lăsate acasă.

Ce am făcut în Roma?

Este lucru cunoscut, ce proces teribil au urzit în contra mea guvernul, pe cale bisericască. Acela, ce n'au putut obține pe calea civilă, prin terorizare și persecutare politică, voia cu ori-ce preț să ajungă pe calea procedurii eclesiastice. Vieța mea preotească, sufletul meu, caracterul, onestitatea mea, erau atacate în modul cel mai vehement, și puse în fața judecătoriei supreme. Și fiindcă eram nevinovat, curat și nepătat, cum să fiu lăsat pradă demonului de răsunare politică?

Adevărul și dreptatea au triumfat, și eu sînt în locul meu, spre bucuria și fericirea bunilor mei credincioși.

Las' la apăsarea tuturor fraților mei Români, dacă în aceste zile de cea mai grea încercare pentru mine, m'as fi putut ocupa cu chestiunile noastre de acasă, în mod direct, cooperînd la ele? Mărturisesc, am încercat, dar n'am putut reuși. Odăta eram obosit, de altă-dată îmi lipsiau elementele și datele necesare pentru lucrare. Inspirațiunea pentru concepțiuni mari îmi are condițiunile sale proprii, și fuzadar forței lucrul în momente sau timpuri de indispozițiune.

Acasă s'au pus la ordinea zilei chestia proprietății „Institutului Tipografic”. Eu n'am fost consultat, nici nu reflectam la însemnătatea ei, bine știind, că avem un comitet „homogen”, și că mai iute și mai ușor se va risipi pământul, decăt ca să ne putem noi desbina între noi, pe o chestiune materială.

Cînd am văzut însă, că lucrul alunecă pe teren politic, și ne amenință concluderea armonică, „*rebus bene gestis*” în Roma, m'am grăbit acasă. Mai înainte însă am voit să fiu informat despre toate amănuntele chestiei, și se ascult opiniunea tuturor fraților nostri,

buni și sinceri, cu cari ne-am obicinuit a lucra mîna în mîna, în perfectă armonie.

Așa m'am dus în București. Eată ce am găsit. O mahnire, o ferebă, în multe cercuri o indignațiune colosală în contra noastră. Nedumeriți asupra vizitelor noastre în Budapesta, surprinși de forțarea inoportună a chestiei de proprietate, cum s'au considerat atunci, mahnii pentru stagnarea, pentru letargia, în care ajunsesse chestia națională, din cauza nelucrării comitetului: cu toții, cu un suflet, cu o inimă stăruiau, și mă rugau, mă sfătuiau, împreună cu Slavici, Brote, Popovici și Albini, să nu ne desbinăm, să ne strîngem rîndurile, să fim toți solidari, și să ne punem pe lucru, în direcțiunea de mai înainte, conservînd întreg și nepătat programul național.

Aceasta era vorba tuturor amicilor nostri, alte vorbe eu n'am auzit, decăt bănuiele, că cele-ce se întîmplă la noi, sînt tendințe mascate, cu scop de a slăbi acțiunea partidului național, de a schimba programul etc. Vă puteți închipui, ce suferim eu, în acele zile. Îmi jeliuam vieța. Obosilele, iritațiunile, durerea sufletească, frigul pătrunzător, m'au învins, m'au sdrobit, și am căzut bolnav în pat. Pe acele zile se fixează banchetul.

Ce banchet? Abia m'am ridicat din pat, am plecat acasă, ca să-mi vîd de lucru. În toate acestea nu întră nici pe departe vre-o considerațiune sau presiune politică. Una am gândit, ce-i drept: acasă arde casa deasupra noastră, cauza națională e în primejdie, și eu să benchetuesc prin București. Atăta și nimic mai mult. Toate combinațiunile făcute asupra acestui punct, sînt lipsite de ori-ce temei real. Nu știu eu umbla cu prefaceri și cu fătarnicii, nici chiar în politică.

Ce am lucrat acasă, cu ce scop, cu ce tendință, e lucru public, cunoscut: înaintea mea n'a stat alt ideal, decăt cauza națională n'a stat altă primejdie, decăt desbinarea, sfîșierea între noi, ceea-ce ne aduce slăbire sau pedecă în lucrare.

5. Manifestul nu l-am subscris, pentru că nu mă îndestulește. În lăgustă-riile actuale altceva a așteptat dela noi națiunea. Eu n'am publicat proiectul meu de Manifest, pentru că nu vreau să dau ansă la cei slabi de ânger, să cugete, că fac rivalitate. Eu am sentimentul situațiunii, pe baza informațiunilor ce am fost în stare să-mi le culeg, și am avut apoi și trista satisfacțiune, că foarte mulți bărbăți români mi-au spus, că Manifestul publicat nu lămurește de loc situațiunea, și nu explică nimic. Accentuarea programului național e ceva atît de sine înțeles și ceva minimal astăzi, încăt abaterea dela el înseamnă *eo ipso* moartea morală a celor-ce îl părăsesc.

Onorată Redacțiune știu foarte bine acest lucru, și făcea un bun serviciu, dacă lămuria cauza, pentru care nu m'am iscălit.*

Eu nu cred, că e interes național, ca cineva să fie lăsat în nedumerire, și să fie dus în eroare, să judece: eată, părintele Lucaciu a părăsit terenul, eată, a abandonat lupta națională etc., cînd se știe chiar contrarul, că adecă eu pretind o lucrare mai energică, cuceritoare de minți și de inimi, în-sufleteitoare, și ca toți pașii nostri să în-treacă așteptarea de obște, nu să rămîna mai jos de dorința legitimă a națiunii.

6. Ideea politică a dlui Eugen Brote, prezentată de dl Aurel C. Popovici, mi-a săgetat inima, ca un fulger din senin. Deșteptat din prima consternațiune, mai tare mă simțesc în convingerile mele naționale, și condamn acea direcțiune, imposibilă, absurdă.

Solidaritatea este un dar neprețuit, este tîria popoarelor, cînd se înalță pe baze morale. Cel-ce vatămă aceste baze sfinte, de sine va căde și se va nimici.

A sosit timpul, ca comitetul național prin un cuvînt oportun, potrivit, de toți așteptat, să lămurească situațiunea și cu puteri unite să mergem înaintea, cu onestitate și sinceritate, cari sînt garanțele izbîndeii, ce nu poate să fie departe.

D-zeu cu noi și cu sfînta noastră cauză.

Șișești, 15/III. 1896.

Dr. V. Lucaciu,
parochul Șișeștilor, secretar
gen. al com. național.

*) Ne-am propus, ca astăzi anume să nu facem nici o observare la aserțiunile părintelui Lucaciu, pentru că să nu preocupăm publicul, fiindcă chestiunea ni-se pare așa de importantă, cît se cade ca publicul să o judece cu totul liber. Cu toate acestea în locul cu steluța dl Dr. Lucaciu ne face un fel de impuțare, de care nu ne-am învrednicit. Eată întreg răspunsul dat de părintele Lucaciu în cauza „Manifestului”, răspuns scris pe marginea tipăriturii „Manifestului-proiect”:

Domnule Rațiu!
„Nu numai că nu pot primi acest Manifest, ci pentru cazul, cînd s'ar publica prețind, ca expres să se amintească faptul, că eu nu l'am primit, nu l'am iscălit, nu cumva publicul să fie în rătăcire, că așa ceva poate să ese dela mine sau cu consimțimîntul meu, mai ales în această epocă critică.”

Spună cetitorii, dacă po te cineva ști din acestea șire ca usa adevărată a neubscrierii? Noi n'am putut-o scoate, ori-cît ne-am gândit. Red. „Trib.”

„Dela direcțiunea milleniului”.

De lângă Olt, 16 Martie 1896.

Metehnele și grețosele apucături, prin ce voesc pîntenaii conducători ai mîrlăului din Iudapesta, a amăgi și poporul român la tîmbălăul lor millenar, sînt multe. Doară pentru-ce altceva sînt și miile stoarse de comisiunea permanentă a neputinciosului nostru comitat în ședința trecută — aprobate prin lenea, indiferentismul cras, și preferirea intereseelor private ale membrilor comitetului municipal români (de națiune) dacă nu pentru acest scop?

Între altele e și următoarea, și poate cea mai nerușinată. anume: cu posta de azi primesc adresa: „1896-ik évi eszredées országos kiáltás igényfoglalás.”

Főosztalendó gör-kath. plébánia hivatalnak, portomentes kiáltásai ügy.

X.
Mirat mă întreb, ce are direcțiunea milleniului cu oficiul meu parochial? Aha! Poate Visontai Soma, va fi propus ministrului de culte (impertinență) ca în loc de spese private pentru milleniu, se aducă la cunoștință preoților, prin direcțiunea milleniului, că se ne facă voe bună, că a redat în dublu ajutorul regese detras din eroare vinibilă — Desfac. Aș! — nici n'am gândit.

Total e o tipăritură de specificator al cheltuielilor avîndu-se poporul cu mergerea în masă la ospitala Iudapesta, la vestitul șari-bal.

Am înmărmurit. Nu-mi credeam ochilor. Ba — zău, asta-i o invitație directă a mea, și a poporului la joc în Iudapesta. — „Multă nerușinare” — am zis, și am trîntit-o pe masa de scris.

Domnilor, frați și colegi preoți români! Considerînd că: poziția noastră de preoți, de păstorire imperios foarte reclamă dela noi, ca acum — mai mult ca în totdeauna să ne grijim turmele, peste cari numai Dumnezeu ni-a pus păstori, căci mulți sînt lupii flămînzii, ce vor cu ori-ce preț să ni-le răpiască și împrăștie.

Considerînd că: milleniul pentru noi și poporul nostru e de nici o însemnătate; dacă nu poate un „pro memoria” mai bine un „blăstăm”, că cu sîvîrșirea lui, sîrăcie și miserie și mai grea va apăsa gârbovita spinare a sîrmanului popor, prin groaznicile spese ce se vor face cu el.

Considerînd că: sfîntul trebuie să ne fie nouă preoților mai mult ca altora poziția și directiva celor, în a căror mîni curate puse sînt interesele poporului nostru, și în fine, considerînd disprețul și nerecunoștința, ce ca răsplătă, pentru meritele noastre pe terenul culturii morale — baza și fundamentul vieții și trînciiei popoarelor, de aci și a statului, — căpătăm dela acei, cari acum ne învîta la joc; considerînd aceste toate, să ne reamintim glorioasa devisă „preoți cu crucea în frunte, — căci oastea e creștină... și scopule prea sfînt” — și „preotromân a fi însemnă pentru lege și națiune a trăi și a muri”, și pîtrunși de însemnătatea chemării noastre, unul fiecare să ne învîțăm poporul, că acolo în Budapesta nu-i pentru el loc; că de acolo unde acum îi învîta la joc, va veni amarul lui. Ear' amăgitorilor de-ori-ce pînură, să le dăm preste bot. „Unde nu-i ferbe oala, să nu-i bage plitu”, zice proverbul; — să-i învîțăm înțelesul acestui proverb românesc.

În legătură cu acestea, noi toți, cari purtăm oficiu de preoți, administratori parochiali, parochi și protopopi români să retorăm la dispreț aceste adrese la oficiile noastre. Să le spunem franc la călcuiul tipăriturii din chestie, că au sluiji, pe cari să-i trimită ca agenți în o cauză ca aceasta, îndrăznească, dar îndrăznească aceia a capacita poporul pentru mergerea la milleniu, — că pe noi oficiu de preoți români nu ne lasă a ne angagia la așa întreprindere. Să ne mirăm, cum îndrăznește acea direcțiune să adreseze atari învîtări oficiului preoțesc român, căci acesta e sfînt! Așa, dar pe lângă un franc retour — nach Grossjudapest — o lecție!

În firmă credință, că domnii, frații și colegii preoți fără deosebire de confesia creștină, uniți în cugete, ca preoți români, din considerarea celor zise, vor fi stăpîni peste sine mai înaltă, și apoi preste turmele concrete de provedința divină grijii lor, cu dragoste frățească rămân: —

Cal mai mic dintre preoți.

Practisarea „ideilor” lui Brote.

Câmpeni, în 16 Martie 1896.

Domnule Redactor!

Ieri făcînd o excursiune la Abrud mi-s'a spus — ceea-ce dealtmintrelea steagurile ungurești de pe casa sfatului și turnurile bisericilor maghiare încă îmi indicau de ajuns, că Ungurii ca în tot anul, așa și acum, au sîrbat pe 15 Martie cu mare tîmbălău. — Au putut și o pot face aceasta Ungurii chiar aici în creerii munților românești, fără - ca

DESPĂRȚEMÎNTUL MĂRFURILOR DE LÂNĂ:

Doublin Cheviot, 120 ctm. lat.	pro metru fl. —.65
Tulpane pentru dame, calitate foarte bună, 120 ctm. lat.	pro metru fl. —.82
Tulpane diagonale, 120 ctm. lat.	pro metru fl. 1.—
Cheviot uni în toate colorile moderne 120 ctm. lat.	pro metru fl. 1.20, 1.55, 1.75
Stofe de modă englezești, calitatea cea mai bună 120 ctm. lat.	pro metru fl. 1.45
Cheviot diagonal în cele mai nouă colori, 120 ctm. lat.	pro metru fl. 1.95
Kammgarn cordonné (Haute Nouveauté) 120 ctm. lat.	pro metru fl. 2.25
Tricot gouffré (ultima modă) 120 ctm. lat.	pro metru fl. 3.50
Royal gouffré (noutate parisiacă) 120 ctm. lat.	pro metru fl. 2.60
Novități eschisite în stofe de modă originale englezești și franceze, 120 ctm. lat.	pro metru fl. 1.95, 2.20, 2.80, 3.—, 3.50, 3.75, 3.95, 4.60, 5.50 etc. etc.
Stofe de modă dublu late	pro metru 22, 32, 34, 48, 50, 58, 60, 65 cr. etc.
Barchente și Flanel-Cotton în cele mai bune calități	pro metru 24, 28, 32, 35, 40, 45, 48, 52, 55, 60 cr.

[2701] 12—12

Casa de mărfuri

D. Lessner

Viena, VI.,
Mariahilferstrasse
Nr. 81—83,
Souterrain, Parterre, Mezzanin
I. Etajiu.

Despărțemîntul mărfurilor de mătăsă.

Stofe de mătăsă în calități bune cu desemnuri frumoase și nouă	pro metru 65, 85, 94, 96
Stofe de mătăsă curată, admirabile, după ultima modă, în toate colorile, calitatea cea mai bună	pro metru fl. 1.30
Stofe scoțiene de mătăsă curată, moderne	pro metru fl. 1.10
Merveilleux glaçe façonné, mătăsă curată, în toate colorile	pro metru fl. 1.05
Taffet mille rayé, mătăsă curată, executare admirabilă	pro metru fl. 1.75
Taffet rayé, mătăsă curată	pro metru fl. 2.50
Taffet rayé pointu, mătăsă curată	pro metru fl. 3.20
Brocate, stofe admirabile de mătăsă curată în desemnuri deosebite	pro metru fl. 2.60
Crêpon de mătăsă curată pentru bluse în cele mai elegante și diferite executări	pro metru fl. 1.50, 1.80
Peluches original englezești de mătăsă pentru jachete și mantale, cel mai bun fabricat	pro metru fl. 3.90, 5.—, 9.50, 13.25
Peluches de mătăsă în toate colorile	pro metru fl. 1.10, 1.40
Catifele în toate colorile	pro metru 60, 98 cr., fl. 1.30, 1.50, 2.30
Catifele admirabil desemnate	pro metru fl. 1.20, 1.30
Cord-Velvet în toate colorile	pro metru fl. 1.45

Pentru provincie jurnale mari, ilustrate și colecțiuni bogate de mostre la cerere gratis și franco.

Marti in 24 Martie n. a. c.

la 2 ore d. a. [1107] 1—1

se vënd din mână liberă mobile, un pian
și o cassă Wertheim nr. 3.

Sibiu, strada Lungă nr. 4.

LA ȚINTA

MEDITAȚIUNE POLITICĂ

DE

N. CRISTEA,

ASES. CONSISTOR.

se află de vëndare la Institutul Tipografic
în Sibiu.

Prețul 40 cr. plus 5 cr. porto postal.

La „Institutul Tipografic” în
Sibiu se află de vëndare

CARTEA DURERII

DE

EMIL BOUGAND.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLESCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Prețul 70 cr. (cu porto postal 73 cr.)

Această carte a fost recomandată de
cătră Exc. Sa Metropolitul Victor Mi-
hăily de Apșa printr'un circular special.

Două cărți folositoare

pentru țeranul român

au apărut tocmai și se află de vëndare în
librăria „Institutului Tipografic”,
Sibiu, strada Poplăcii 15:

INDREPTAR PRACTIC

ÎN

ECONOMIA RURALĂ

compus de

celi 12 preoți întemnițați în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

La „Institutul Tipografic” în
Sibiu se află de vëndare:

PORTRETUL

dlui Dr. Vasile Lucaciu.

Un tablou în mărime de 38x28 cm.

Prețul 50 cr.

Cel mai mare deposit

Avis!

Am onoare a comunica p. t. publicului, că 'mi-a sosit pentru

sezonul de primăvară și de vară

cele mai frumoase și mai diferite

stofe moderne pentru dame

veritabil Cretone, Zephyre, Batiste, Satine, elegante umbrelute
și paraplee; garniture de pat și masă, perdele de lână și dan-
tele; apoi covoare-satins în toate sortele; Cloths de lână și bum-
bac; cele mai bune calități de albituri pentru domni, mănuși,
ciorapi, călțuni, dantele și toate celelalte articole de modă.

Prețurile cele mai moderate.

Ofer apoi sub prețul cumpărării, o parte de resturi atât stofe
de pîr, cât și de spălat.

Pentru o clientelă numeroasă, se roagă

cu deosebită stimă

Demeter Anton,

Sibiu, Piața-mică nr. 2.

în covoare,

[1041] 3—3

Subscriși avem onoare a oferi p. t. publicului pentru sezonul
ce se apropie [939] 5—6

Cele mai eminente soiuri de bere,

precum

bere: Märzen, Kronen, Salvator și Bock

între cele mai bune condiții și pe lângă asigurarea celui mai prompt
serviciu. Totodată ne luăm voe a observa, că berea se poate exporta
și în cantitate de 1/4 hectolitru, precum și în lăzi de câte 39 litre,
prin care împregiurare se poate da privilegiu ori-și-cui, a avé în totdeauna
bere proaspătă la îndemână. Semnăm cu stimă

Prima fabrică de bere în Transilvania

Erezii lui Johann Habermann,

Sibiu.

Avënd de cuget a furnisa toate mărfurile mele pentru bani gata
în mod ieftin, îmi iau voe încă de azi a oferi spre vëndare

Pentru ori-care preț

mai ieftin ca la

vëndare totală (Ausverkauf)

toți articlii din marele și variatul meu deposit de vestminte pentru
domni și băieți, fabricat propriu; ghetă de dame și domni;
pălării, cravate, ploiere și umbrele, asigurând pe mușterii mei
de o mulțumire în toată privința.

Totodată atrag atențiunea, că cu același principiu mă îngrijesc de

marele meu atelier de croitorie

condus de un croitor cât se poate de bun și provăzută cu toate speciile
cele mai alese de materii indigene și străine veritabile de lână, în care

de azi începënd

se efectuează cu prețuri teribil de ieftine tot felul

de comande de măsură

în restimp de 24 ore.

Zace deci foarte potrivit în interesul p. t. publicului a se convinge
de fapt despre toate aceste asigurări cât se poate de iute.

Toți articlii pot fi cumpărați și pe lângă plățirea în rate între
împregiurările cele mai favorabile. [1066] 4—22

Cu deosebită stimă

ISAK ASCHER,

atelier de croit și mare deposit de vestminte pentru bărbați și băieți,
Sibiu, str. Cîsnădiei nr. 4—6, edificiul comandei de corp.

Prețuri și sortiment fără concurență!

Soliditate recunoscută!